

Consequentia. Ergo interpellandum: nam est advocatus noster; et, sicuti est talis pro nobis Patrem rogans, ita debemus eum rogare, ut pro nobis oret: « nemo venit ad Patrem, nisi per me » (1). Modus autem orationis, ut exaudiamur a Iesu debet conformari interpellationi factae pro nobis ab Ipso. Sicut ergo Iesus Christus « cum clamore valido et lacrymis offerens exauditus est pro sua reverentia » et sine intermissione rogat « semper vivens ad interpellandum pro nobis » ita humillime, reverenter ac perseveranter pulsemus ad ostium cordis eius, ut per pretium sanguinis illius nos et omnes, quos delictorum catena constringit, miseratio divinae pietatis clementer absolvat.

Affectus. O sanctissimum Cor Iesu! profundissima, qua possum reverentia adoro te; ex te sanguis ille meritis affluens effluxit, qui in remissionem effusus est peccatorum; ex te manat aqua salutaris, quae aspersa santificat ad emundationem animae; inde fluit salutare poculum sitim rerum mundanarum extinguens et coelestium vehemens desiderium accendens. O sanguis Christi inebria me! O aqua lateris Christi lava me! O Christe, intra vulnus Cordis tui absconde me.

Deprecatio. Respice Domine de santuario tuo et de excelso coelorum habitaculo, et vide hanc sacrosanctam hostiam, quam tibi offert magnus Pontifex noster, sanctus puer tuus, Dominus Iesus, pro peccatis fratrum suorum: et esto placibilis super multitudinem malitiae nostrae. Ecce vox sanguinis fratris nostri Iesus clamat ad te de cruce. Exaudi, Domine; placare, Domine; attende, et fac ne moreris propter teipsum, Deus meus, quia nomen tuum invocatum est super civitatem istam et super populum tuum: et fac nobiscum secundum misericordiam tuam. Amen. (Indulgent.) (2).

(1) IOANN. XIV, 6.

(2) Oratio ante Euchar. Sacrament. recitanda.

CONCIO XXXIX.

THEMA: Mactabitur et victima pro delicto.

(Levit. VII, 11).

IDEA CONCIONIS

PROP. Cordi Iesu compatiendum, quia est victima peccatorum.

DIVISIO. Est victima: I. Innocens; II. Sancta; III. Beneplacens.

PARS I. a) Est victima innocens; b) Attrita apud Patrem, idest consentiente Patre; c) A peccatoribus.

PARS II. a) Est victima sancta; b) Oblata Patri; c) Pro peccatoribus.

PARS III. a) Est victima beneplacens; b) Accepta a Patre; c) Pro peccatoribus.

Exordium. Non datur religio absque cultu, nec cultus sine victima, nec victima absque sacerdotio. Dominus Iesus, qui Patri cultum excellentissimum reddidit, in hoc ab aliis sacerdotibus differt, quod fuit sui sacerdotii et sacrificator et victima, semetipsum enim obtulit immaculatum Deo.

Si ergo quia summus pontifex est, pontifex aeternus, et origo et causa totius sacri sacerdotii, unctus a Deo plenitudine sanctitatis, sacerdotium eius eminent super omne sacerdotium ac sacerdotem, quanto magis actio suprema divini sui ministerii, qua non sanguinem hircorum et taurorum, non panem et vinum, non Isaac iustum, sed semetipsum obtulit Deo, potens erit mundum universum Patri reconciliare?

Hoc revera fecit semel seipsum offerendo Iesus Christus Dominus noster. Quem, etsi permissive, seu indirecte fuit victima sui sacerdotii, se ipsum in manus peccatorum tra-

dens; isti tamen, ex hoc quod occiderunt, directe victimam suae crudelitatis suiue odii fecerunt. Et Cor eius, quod tunc amarissimam sustulit passionem, etiam nunc, si possibile esset, sustineret interiorem a renuentibus. En ergo quomodo factum est victima peccatorum; ideoque compatiendum. Unde opportuna videtur sequens

Propositio. *Cordi Iesu compatiendum, quia est victima peccatorum.*

Christum futurum esse victimam peccatorum, Ipse discipulis praenunciavit, quando, assumens duodecim, secreto ait illis: « Ecce ascendimus Hierosolymam et Filius hominis tradetur principibus sacerdotum, et Scribis, et condemnabunt eum morte. Et tradent eum gentibus ad illudendum et flagellandum et crucifigendum » (1).

Tale fuit cruentum sacrificium, cuius victima fuit ipse Christus in tota simul sancta humanitate, dicente propheta: « a planta pedis usque ad verticem capitis nos est in eo sanitas ». Victima tamen innocens, sancta et beneplacens, oblata semel visibiliter et a Patre accepta, sicut semel physice a peccatoribus attrita.

Sed sicut visibile sacrificium signum erat invisibilis sacrificii, et initium sacrificiorum incruentorum; ita deicidium Iudaeorum, quorum victima fuit physice Christus, fuit initium et figura eorum, qui non corpus, sed Cor Iesu crucifigerent. En quare huic compatiendum; nam

Divisio. I. *Est victima innocens, attrita apud Patrem a peccatoribus;* II. *Est victima sancta, oblata Patri pro peccatoribus;* III. *Est victima beneplacens, accepta a Patre pro peccatoribus.*

(1) MATTH. XX, 18.

PARS I. — COR IESU, VICTIMA INNOCENS.

a) Est victima innocens. Sanctus innocens impollutus vocatur a D. Paulo Dominus Iesus (1); sicut iam praedictum fuerat: « Ego autem in innocentia mea ingressus sum » (2). Idest quando omnes in mundum peccatores venerunt, ego in mundum innocens ingressus sum; cum nemo esset pontifex, qui et pro suis et pro populi peccatis offerre non deberet, ego unus ad sancta sanctorum pene innocens ingressus, pro alienis solum peccatis offerre consuevi.

Et tamen victima: « et sanguinem innocentem condemnabunt » (3); nam revera sanctum et iustum occiderunt Iudaei: « vos autem sanctum et iustum negastis, et petistis virum homicidam donari vobis. Auctorem vero vitae interfecistis » (4). Fuit victima, quia horrenda passus est a Iudaeis sub Pontio Pilato; fuit victima innocens quia passus est absque peccato; et sic semel victima cruenta innocens. Incruente tamen pluries est victima in suo SS. Corde, cuius amorem respuentes, immo et lacerantes, rursum peccatores crucifigunt sceleribus multiplicatis: « rursum crucifigentes sibimetipsis Filium Dei » (5).

b) Attrita a peccatoribus; non enim quaecumque sed acerbissima tormenta sustinuit. Ideo: « supra dorsum meum fabricaverunt peccatores » (6). Non tantum occiderunt, sed sciderunt, contuderunt, attriverunt. Unde per prophetam: « Non est species ei, neque decor; et vidimus eum, et non erat aspectus, et desideravimus eum, despectum et novissimum virorum, virum dolorum et scientem infirmitatem; et

(1) Hebr. VII, 26.

(2) Psalm. XXV, 11.

(3) Psalm. XCIII, 21.

(4) Act. Apost. III, 14.

(5) Hebr. VI, 6.

(6) Psalm. CXXVIII, 3.

quasi absconditus vultus eius, et despectus, unde nec reputavimus eum » (1). Ideo victima vere attrita.

Attrita quidem indirecte a se, et consumpta igne charitatis ardentissimo, qua seipsum tradidit in manus peccatorum; directe autem a peccatoribus; ut enim scribit D. Thomas: « Directe persecutores Christi eum occiderunt, quia sufficientem causam mortis ei intulerunt cum intentione occidendi ipsum et effectu subsequente, quia scilicet ex illa causa est mors subsequuta » (2). Similiter nunc Cor Iesu est victima incruenta directe attrita a peccatoribus amorem eius respicientibus, Ecclesiam persequentibus, mandata contemnentibus, schismata seminantibus, et divisionibus unitatem, concordiam, ac pacem communitatis scindentibus, ministros vituperantibus, et calumniantibus, sacramenta iridentibus, et ipsum Deum blasphemantibus.

Et quod maxime mirandum, victima a propria charitate indirecte occisa: nam, ut ait Angelicus « poterat passionem suam et mortem impedire, vel adversarios reprimendo, ut eum aut non vellent, aut non possent interficere; vel conservare carnem suam ne a quocumque laesivo inflicto opprimeretur » (3). Et tamen non fecit; sicut nunc posset pravam voluntatem persequentium in rectam mutare, et a manibus impii sacrilegi Sacramentum sui corporis liberare, vel auferre, et fideles suos in omnibus victores reddere; et tamen non facit, sed in his omnibus patienter sustinet.

c) Et apud Patrem, idest, consentiente Patre. Qui iuxta D. Thomam: « tradidit Christum passioni; uno quidem modo, secundum quod sua aeterna voluntas praeordinavit passionem Christi ad humani generis liberationem, secundum illud quod dicitur Isaiae: *Dominus posuit in eo iniquitatem omnium nostrum* (4); Et iterum: *Dominus voluit conterere eum in infirmitate*. Secundo in quantum inspiravit ei voluntatem patiendi

(1) ISAIAE. LIII, 2, 3.

(2) Part. III, q. XLVII, a. 1.

(3) Loc. cit.

(4) LIII, 6.

pro nobis, infundendo ei charitatem. Unde ibidem sequitur, *oblatus est, quia ipse voluit*. Tertio non protegendo eum a passione, sed exponendo persequentibus. Unde legitur quod pendens in cruce Christus dicebat: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* (1), quia scilicet potestati persequentium exposuit, ut Augustinus exponit » (2). Unde est quod etiam nunc non ulciscatur iniuriarum proprio Filio suo illatarum; tum quia pro nobis omnibus tradidit illum, tum quia merita Cordis eius iram vindicem detinent in eos pro quibus semper vivit interpellans; et quia sicut tunc passionem in carne sustinendo ab imperio mortis liberabat omnes, ita nunc novam cordis passionem sustentando, conatur etiam perditissimos attrahere, non enim venit ut iudicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum. Ideo de devotione ad Cor suum ait Iesus B. Margaritae: « Commenda animarum pastoribus ut instrumentum aptissimum, quo corda saxis duriora ad poenitentiae lacrymas emolliant » (3).

PARS II. — COR IESU, VICTIMA SANCTA.

Est deinde SS. Cor Iesu victima sancta, oblata Patri pro peccatoribus.

a) Et primo victima sancta. De Iesu loquens, ait latro pendens: « hic vero nihil mali gessit » (4); idest: « absonum, indecens, incongruum, nihil, quod vel leviter reprehendi, aut culpari posset » (5). Ideo: « quis ex vobis arguet me de peccato? » (6). « Proferte aliquod peccatum quo legem violem, illudque probate, et patiar mihi a vobis non credi; nam alias demonstravi curationem meam in sabbato esse legis non vio-

(1) MATTH. XXVII, 46.

(2) Part. III, q. XLVII, a. 3.

(3) *De magnis gratiar. praem.*

(4) LUC. XXIII, 41.

(5) A LAPIDE, hoc loc.

(6) IOANN. VIII, 46.

lationem, sed sanctificationem. Proferte ergo aliquid meum peccatum si potestis, meque de illo arguite. En mei censuram et iudicium, vobis, licet iuratis meis hostibus permitto ».

« Magna fuit haec Christi innocentia et confidentia, qua non tantum peccatum, sed vel umbram et suspicionem peccati a se removet, ita ut nullus quidquam ei obiicere posset, quod vel minimam peccati haberet speciem. Ipse enim erat impeccabilis, tum propter visionem beatificam, qua fruebatur, uti ob eandem beati in coelo sunt impeccabiles, quia enim Deum vident summum esse bonum, hinc necessario illum totis viribus amant, et oderunt quidquid illi displicet; tum propter unionem hypostaticam cum Verbo; quia enim humanitas eius subsistebat in persona Verbi, hinc Verbum humanitatem suam immunem ab omni peccato in plena sanctitate conservabat. Si enim humanitas Christi peccasset, persona Verbi peccasset; quod est impossibile, actiones enim virtutum, vel vitiorum sunt personarum, et personis attribuuntur. Hinc S. Ambrosius Deum Patrem ita Christum alloquentem inducit: Inter peccatores versatus es, omnium peccata suscepisti, peccatum pro omnibus factus es; sed nullus usus ad te potuit transire peccati. Ita inter homines versatus es quasi inter angelos versareris. Fecisti terram esse quod coelum est, ut ibi peccatum tolleres » (1).

b) Deinde est victima oblata Patri; quia sacrificia offerre est actus religionis, ideoque soli Deo litandum. Unde: « qui immolat diis occidetur; praeterquam Domino soli » (2). Ad rem D. Thomas. « Oblatio sacrificii fit ad aliquid significandum; significat autem sacrificium quod offertur exterius, interius spirituale sacrificium, quo anima se ipsam offert Deo, secundum illud: *sacrificium Deo spiritus contribulatus*; quia exteriores actus religionis ad interiores ordinantur; anima autem se offert Deo in sacrificium, sicut principio suae creationis, et sicut fini suae beatitudinis. Secundum autem veram

(1) A LAPIDE, loc. cit.

(2) Exod. XXII, 20.

fidem solus Deus est creator animarum nostrarum; in solo etiam eo animae nostrae beatitudo consistit. Et ideo sicut soli Deo summo debemus sacrificium spirituale offerre, ita etiam soli Deo debemus offerre exteriora sacrificia » (1).

Certum est autem Christum non fuisse victimam Patri a crucifigentibus oblatam: « si enim cognovissent, numquam Dominum gloriae crucifixissent » (2). Non ergo fuit ab alio oblatus quam a seipso, qui semetipsum obtulit immaculatum Deo, quando potens passionem suam impedire, non tamen fecit. Unde quod fuit victima oblata Patri a se ipso.

c) Sed pro quibus? Pro ipsis crucifigentibus: « Pater dimitte illis, non enim sciunt quid faciunt » (3); pro peccatoribus omnibus: « quoniam cum adhuc peccatores essemus, secundum tempus Christus pro nobis mortuus est » (4). Unde Angelicus dicit quod passio Christi est propria causa remissionis peccatorum; et hoc propter tria: « Primo per modum provocantis ad charitatem, qua veniam peccatorum consequimur. Secundo per modum redemptionis; cum enim ipse sit caput nostrum, liberavit nos tamquam membra sua, a peccatis, quasi per pretium suae passionis. Tertio per modum efficientiae, in quantum caro, secundum quam Christus passionem sustinuit, est instrumentum divinitatis, ex quo eius passiones et actiones operantur in virtute divina ad expellendum peccatum » (5).

Cum autem in passione Christus semetipsum obtulerit victimam Patri, ut dictum est, sequitur quod sit victima oblata pro peccatoribus, sive, in beneficium peccatorum, in quos praecipue pertransit efficacia illius passionis, per quam Christus factus est victima. Et idem dicendum est de passione Cordis, qua, vera victima amoris fit, in remissionem peccatorum. Ita significavit Iesus B. Margaritae cum Cor suum sacrosanctum

(1) II^a II^{ae}, q. LXXXV, a. 2.

(2) I Corinth. II, 8.

(3) Luc. XXIII, 34.

(4) Rom. V, 8.

(5) Pars III, q. XLIX, a. 1.

detegens inquit: « Vides Cor meum; Cor illud tanto hominum amore succensum, ut nihil praetermiserit, viribus exhaustis penitus atque consumptis, quo amorem hunc immensum certissimis signis testatum eis relinqueret. Eorum tamen pars maxima usque adeo se mihi gratos amicosque non exhibent, ut me etiam iniuriis contumeliisque in hoc amoris mysterio assidue lacessant ». Et inde ostenditur quod etiam in suo SS. Corde se offerat victimam pro peccatoribus.

PARS III. — COR IESU EST VICTIMA BENEPLACENS.

Est tandem Cor Iesu victima beneplacens, accepta a Patre pro peccatoribus.

a) In primis est victima beneplacens; et hoc propter tria: primo quia erga Deum reverens; secundo, quia erga proximum innocens; tertio, quia in se sancta fuit. Erga Deum reverens fuit, ut ait Apostolus: « Qui in diebus carnis suae preces supplicationesque ad eum, qui possit illum salvum facere a morte, cum clamore valido et lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia » (1), idest, causa reverentiae, qua clamavit. Erga proximum fuit innocens, dicente propheta: « et sanguinem innocentem condemnabunt » (2). In se, fuit victima sancta, immo et sanctissima ipsa sanctitate Dei: « vere filius Dei erat iste » (3). Cum ergo Deo placeat reverentia: « honora Deum ex tota anima tua » (4), et supramodum innocentia, iuxta illud: « innocentes ac recti adhaeserunt mihi » (5), et plurimum sancta, unde de iusto legitur: « placens Deo factus est dilectus » (6), consequens est quod Cor Iesu sit victima beneplacens supra omnes vi-

(1) *Hebr.* V, 7.

(2) *XCIII*, 21.

(3) *MATTH.* XXVII, 54.

(4) *Eccli.* VII, 33.

(5) *Psalm.* XXIV, 21.

(6) *Sap.* IV, 10.

ctimas legales. Etsi namque plurimas legimus victimas Deo pro peccatis oblatas, ut ipse Dominus iusserat: « mactabitur et victima pro delicto » (1), omnes tamen Deo displicuerunt: « sacrificium et oblationem noluisti » (2); et solum hanc, quam illae figurabant, placide respexit quae erat per se ac plene Patri beneplacens.

b) Ideo accepta ab ipso. Victimae legales solum Deo placebant ex hoc quod victimam novae legis meritissimam figurabant, eodem modo quo fides iustorum antiquorum meritum a Christo venturo sumebat. Signum autem acceptationis oblationum victimarumque illarum erat aliquando ignis, qui descendens e coelo vorabat eas, sicut legitur de Aaron, quo offerente hostias pro peccato, holocausta et pacifica: « apparuit gloria Domini omni multitudini, et ecce egressus ignis a Domino, devoravit holocaustum et adipem, qui erant super altare » (3). Similiter, ubi Christus apparuit coram omnibus victima, a Deo Patre accepta, ignis charitatis e coelo super altare crucis immissus est, qui totam combussit; nam non solum caro igne cruciatuum, sed et anima igne tribulationis fuit combusta et velut consumpta: « tribulationes cordis mei multiplicatae sunt super me » (4).

Etsi in alio rerum ordine, attamen idem ignis adhuc vorat, sub Eucharistia latens, Cor Iesu factum victimam peccatorum, ignis scilicet ardentissimi erga homines amoris, quem misit in terram, et vult vehementer accendi; ideo flammis circum ornatum detegens cor, ait Iesus B. Margaritae: « Vides cor meum; cor illud tanto hominum amore succensum ».

c) Sed pro quibus? Pro peccatoribus omnibus habetur; omnes enim sub diabolo tenebantur captivi et pro omnibus mortuus est Christus, imo et quotidie tale est, et offertur. Ad rem S. Augustinus: « Tenebantur homines captivi sub diabolo; et daemonibus serviebant. Sed redempti sunt a ca-

(1) *Levit.* VII, 2.

(2) *Psalm.* XXXIX, 7.

(3) *Lev.* IX, 24.

(4) *Psalm.* XXIV, 17.

ptivitate. Vendere enim se potuerunt, sed redimere non potuerunt. Venit Redemptor, et dedit pretium. Fudit sanguinem suum, et emit orbem terrarum » (1).

Consequentia. Ergo compatiendum: haec est enim eius voluntas: « vigilate mecum » (2). Ad hoc, Cor suum flammis succensum et spinis circumdantum, Ecclesiae his temporibus monstravit, ut ait B. Margaritae: « Eorum tamen (hominum nempe) pars maxima usque adeo se mihi gratos amicosque non exhibent, ut me etiam iniuriis contumeliisque in hoc amoris mysterio assidue lacescant... Itaque a te requiro ut feria sexta, quae octavam Corporis mei proxima sequitur, Cordi meo colendo peculiariter sit dicata: qua die ad sacram mensam accedendo, iniuriae Cordi meo in altaris mysterio inflictae eo maxime tempore, quo palam fidelium venerationi expositus sum, violati honoris reparatione, sarciantur ».

Cum autem non tantum aliorum, sed et nostrorum sit victima peccatorum, modus compatiendi triplex intelligi potest: primo peccatum a nobis removendo; secundo pro peccatis nostris totiusque mundi, virtute meritorum Christi satisfaciendo; tertio nos nostraque, si hoc Domino placeat, in holocaustum pro reparatione offerendo.

Affectus. O Cor Iesu victima meritissima, Patri placidissima, mundo fructuosissima! Tu victima in vita, victima in Eucharistia, victima in corpore propter tormenta, victima in corde propter despectum! Ad altare Cordis tui accedo, non ut offeram, quia indignus sum, sed confitens coram angelis me inter carnifices fuisse tuos, et sacrilega cogitatione, impiis verbis, iniquis et turpibus operibus te quoque mactasse. Heu pudor! Ad te revertor, moerens, lacrymans, poenitens; sed cor meum non est mundum, manus meae plenae sunt sanguine; et tecum compati ac consolari praesumam?... Verum-

(1) *Tract. CXX in Ioann.*

(2) *MATTH. XXVI, 38.*

tamen quia benignus ac misericors es, o bone Iesu, et praestas super malitia, accedo non tremens, sed fidens pro meis totiusque mundi peccatis te consolaturus, tecum ut condoleam, et compatiar. Suscipe ergo, Sancte Pater, hanc victimam immaculatam, quam, una cum puero tuo innocentissimo Abel, tibi offerimus, ut nobis proficiat ad salutem.

Deprecatio. Deus, qui pro redemptione mundi, voluisti nasci, circumcidi, a Iudaeis reprobari, a Iuda traditore osculo tradi, vinculis alligari, sicut Agnus innocens ad victimam duci, atque conspectibus Annae, Caiphae, Pilati et Herodis indecenter offerri, a falsis testibus accusari, flagellis et opprobriis vexari, sputis conspui, spinis coronari, colaphis caedi, arundine percuti, facie velari, vestibus exui, cruci clavis affigi, in cruce levari, inter latrones deputari, felle et aceto potari, et lancea vulnerari, te, Domine, per has sanctissimas poenas tuas, qua ego indignus recolo, et per sanctam crucem et mortem tuam, rogo; libera me a poenis inferni et perducere digneris, quo perduxisti latronem tecum crucifixum. (Ex Ritual. Rom.).

